

POSTANOWIENIE

Dnia 15 grudnia 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

Prezes SN Dariusz Zawistowski

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym

w Izbie Cywilnej w dniu 15 grudnia 2020 r.

skargi E. G.

o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku

Sądu Okręgowego w K. z dnia 25 marca 2019 r., sygn. akt I 1Ca (...)

wydanego w sprawie z powództwa E. G.

przeciwko E. Z. i M. G.

o ustalenie wygaśnięcia obowiązku alimentacyjnego,

1. odrzuca skargę

2. zasądza od skarżącego E. G. na rzecz E. Z. i M. G. kwotę 2700 zł (dwa tysiące siedemset) tytułem zwrotu kosztów postępowania skargowego

3. przyznaje adwokatowi P. K. od Skarbu Państwa - Sądu Okręgowego w K. kwotę 2700 zł (dwa tysiące siedemset), powiększoną o stawkę podatku VAT, tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej w postępowaniu skargowym.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 25 marca 2019 r. Sąd Okręgowy w K., oddalił apelację powoda od wyroku Sądu Rejonowego w K. z dnia 16 października 2018 r. Powód

zaskarżył wyrok Sądu Okręgowego skargą o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia, zarzucając naruszenie art. 378 § 1 k.p.c., oraz błąd w ustaleniach faktycznych i niewyjaśnienie wszystkich istotnych okoliczności faktycznych.

Skarżący wskazał, że nie jest i nie było możliwe wzruszenie wyroku Sądu II instancji w drodze innych środków prawnych, albowiem brak jest podstaw do złożenia skargi o wznowienie postępowania, a zaskarżone orzeczenie, zgodnie z art. 398² § 2 pkt 1 k.p.c., nie podlega zaskarżeniu skargą kasacyjną.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia - pomijając inne ograniczenia - jest dopuszczalna tylko wtedy, gdy zmiana lub uchylenie zaskarżonego orzeczenia w drodze przysługujących stronie środków prawnych nie było i nie jest możliwe. Wymaganie to wynika z przyjętego przez prawodawcę założenia, że odpowiedzialność majątkowa Skarbu Państwa przewidziana w art. 77 Konstytucji i art. 417¹ § 2 k.c. może wchodzić w grę tylko wtedy, gdy strona poszkodowana uczyniła wszystko co możliwe, aby nie dopuścić do powstania szkody. Obowiązkiem strony jest zatem wykorzystanie wszystkich istniejących w systemie środków prawnych i dopiero ich bezskuteczność lub brak może - w wypadku wystąpienia szkody - uzasadniać odpowiedzialność państwa.

Do wymogów konstrukcyjnych skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku, od których zależy jej dopuszczalność, należy wykazanie, że wzruszenie zaskarżonego wyroku w drodze innych środków prawnych nie było i nie jest możliwe (art. 424⁵ § 1 pkt 5 k.p.c.). Spełnienie tego wymogu oznacza konieczność przedstawienia przez skarżącego odpowiedniego wyводу prawnego, zawierającego analizę przysługujących środków prawnych i przedstawienie argumentacji, że w konkretnej sprawie żaden z tych środków prawnych nie mógł doprowadzić do wzruszenia zaskarżonego orzeczenia.

Ograniczanie się przez skarżącego do stwierdzenia, że zaskarżony wyrok „nie podlega zaskarżeniu skargą kasacyjną” i „brak jest podstaw do złożenia skargi o wznowienie postępowania” nie spełnia wymogu określonego w art. 424⁵ § 1 pkt 5 k.p.c.

Z tego względu skarga podlegała odrzuceniu na podstawie art. 424⁸ § 1 k.p.c. Orzeczenie o kosztach postępowania skargowego zostało oparte o treść art. 98 § 1 w zw. z art. 391 § 1, art. 398²¹ i art. 424¹² k.p.c.

jw